

Angela Marsons

TÖRÖTT CSONTOK

Angela Marsons

TÖRÖTT CSONTOK

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Broken Bones

Copyright © Angela Marsons, 2017
First published in the English language Great Britain in 2017
by Bookouture. This Hungarian language edition is published by
arrangement with Bookouture and Little, Brown Book Group,
London.

Hungarian translation © Szabó István

© General Press Könyvkiadó, 2020

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
SZABÓ ISTVÁN

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 435 9

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő HORVÁTH ANNAMÁRIA

Prológus

Black Country, karácsony napja

Lauren Goddard a tizenhárom emeletes háztömb tetején üldögélt. A téli napfény rácsos árnyékot vetett a csupasz lábfejeére, amelyet egykedvűen lóbált a tető szélén. A hideg szél csípte a fickándozó lábujjait.

A védőrácsot pár évvel korábban szerelték fel, miután egy hétgyermekes apa a mélybe vetette magát. Lauren még tizenegy éves sem volt, amikor ellopott egy drótvágót a közeli olcsó áruk boltjából, és vágott magának egy kijáratot a keskeny párkányra, ami aztán a titkos kis gondolkodóhelye lett. Innen jól láthatta a távoli Clent Hills gyönyörű dombjait, és kizárhatta az alatta fekvő nyirkos, mocskos valóságot.

Hollytree az a hely volt, ahová az embert csak akkor küldik, ha nagytakarítás van a pokolban. West Midlands egész területéről ide gyűjtötték a problémás családokat, ez volt a kilakoltatottak fővárosa. A környékbeliek megkönnyebbülve sóhajtottak fel, amikor a hatóságok megszabadították őket az ilyen családoktól. Senkit sem érdekelt, hová kerülnek, elég volt az, hogy eltűntek, és egy újabb összetevővel gazdagodott az olvasztótégely.

A terület határát mindenki számára jól láthatóan jelölték ki, és a rendőrség is csak ritkán lépte át. Itt egyetlen hatalmas arénában gyűjtötték össze az erőszaktevéket, a gyermekmoleesztálókat, a tolvajokat és az antiszociális életmódot folytató családokat. A rendőrség pedig kintről őrizte őket.

De ma nyugalom és béke telepedett a környékre, azt az illúziót

keltve, hogy ma nincsenek rablások, senkit sem erőszakolnak meg, nem bántják a gyerekeket, mert karácsony van. Ez azonban nem így volt. Minden ugyanúgy ment tovább, csak most a királynő karácsonyi beszéde szolgáltatta hozzá a háttérzajt.

Az anyja még mindig szitkozódva mászkált az örömtelen lakásban, egy pohár ginnel a kezében. Csak annyiban volt más, mint általában, hogy a nyakában egy aranyzín dekoráció díszelgett, amibe véletlenül akadt bele, amikor a nappaliból a konyhába indult, hogy újratöltse a poharát, és megbotlott.

Lauren már rég nem számított ajándékra, sőt még egy üdvözlőkártyára sem. Egyszer megemlítette otthon, hogy a barátai mennyire izgatottan várják a karácsonyt. Mennyire örülnek az ajándékoknak, milyen sokat nevetnek, finom vacsorát esznek, a zoknik pedig tele vannak csokoládéval.

Az anyja jót nevetett, és megkérdezte, ilyen karácsonyra vágyik-e.

Lauren ártatlanul bólintott.

A nő erre bekapcsolta az egyik romantikus filmeket sugárzó csatornát, és azt mondta a lányának, hogy nyugodtan tegye tele a cipőjét.

A karácsony semmit sem jelentett Laurennek. De legalább itt volt neki ez a hely. Számára ez volt a mennyország egy darabja. Itt mindig biztonságban érezte magát. Ide mindig el tudott menekülni.

Hétéves korában jött fel először, az anyja észre sem vette, hogy eltűnt, mert hullarészegen botorkált a lakásban.

Vajon mekkora szerencse, hogy a négy gyereke közül az anyja csak őt tarthatta meg?

Akkor is ide menekült, amikor Roddy, az anyja ivócimborája elkezdte fogdosni a lába között, és a hajába csorgatta a nyálát. Az anyja elhúzta tőle a férfit, és dühösen kiabálni kezdett valami olyasmiről, hogy ezzel tönkreteszi a nyugdíjasterveit. Kilencévesen még nem értette, mire gondolt az anyja, de most már pontosan tudja.

A tizenhatodik születésnapján is itt fent sírt, amikor az anyja bevezette a családi bizniszbe, és odaadta a stricijüknek, Kai Lordnak.

Két hónapja is itt volt fent, amikor a férfi végül megtalálta.

És akkor is fent volt, amikor azt mondta neki, hogy menjen a francba.

Nem akarta, hogy megmentésék. Arról már lekéstek.

Tizenhat éves, és már rohadtul menthetetlen.

Sokszor gondolt rá, hogy milyen érzés lenne belevetni magát a szélbe. Szinte látta, ahogy könnyedén lebegve repül, mint egy eltévedt galambtoll. Elképzelte, hogy a teste és a tudata is súlytalan.

Vett egy nagy levegőt, majd hosszan kifújta. Pár perc múlva indulnia kell dolgozni. A klienseket semmi sem tartja vissza, legyen zápor, ónos eső, hó vagy éppen karácsony. Talán kisebb lesz a forgalom, de azért lesz. Ahogy mindig.

Nem hallotta, hogy kinyílik a tetőre vezető ajtó, és a lépéseket sem, amelyek lassan haladtak felé.

És nem látta a kezet, amely lelökte.

Csak az őrült sebességgel közeledő talajt látta.

1. fejezet

– Te most szórakozol velem? – kiabálta Kim a tizenegy éves Golf műszerfalába. – De komolyan! – kiáltotta, és újra elfordította a slusszkulcsot.

Minden reménye elszállt, hogy a dühkitörés jobb belátásra bírja az autót, mert a motor még párszor fájdalmasan felköhögött, aztán az akkumulátor teljesen lemerült.

Kim a kezét dörzsölve ült tovább. Nem kellene meglepődnie, hogy a járgány beadta a kulcsot. Reggel hét óta állt a parkolóban, és a hőmérséklet nem emelkedett mínusz két fok fölé. A Golfnak tizennégy órája volt rá, hogy megtervezze a bosszút.

– Ezt nem hiszem el! – méltatlankodott Kim, és kinyitotta a vezetőoldali ajtót.

Vissza kell mennie a kapitányságra, hogy hívjon egy taxit. Elképzelte Jack kárörvendő képét, miután ő kigúnyolta, mert a férfi képtelen volt leszerelni egy részegét, aki állította, hogy ő a Mikulás. Igaz, késett két hetet, de akkor is ő az.

Miközben az ajtó felé nyúlt, lelki szemei előtt már látta is a férfi vigyorát.

Az ajtó hirtelen kivágódott, és két egyenruhás rendőr viharzott ki rajta. Az egyik továbbrohant, a másik egy kicsit lelassított, hogy elnézést kérjen.

– Bocsánat, asszonyom, de öt autó csúszott egymásba az autópályán.

Kim megértően bólintott, és félreállt.

A két rendőr bepattant a szolgálati járműbe, a sofőr gázt adott, és kiszáguhdottak a parkolóból. Bár szombat este volt, mégsem fog-nak sok járművel találkozni. A legtöbb okos ember most otthon nézi a tévét egy meleg, vigasztaló ital társaságában. A csapata többi tagja is ezt teszi, és ő is éppen hazaindult, hogy csatlakozzon hoz-zájuk. Átkozott autó!

Még jó, hogy Barney Charlie-nál élvezzi egy kiadós séta után a lakás kellemes melegét. Ha Kimnek hosszú napja van, a hetvenéves szomszédja vigyáz a kutyájára.

Nemsokára jövök, kicsim, ígérte meg némán, amint átvágott az imént elviharzott járőr-kocsi helyén.

Aztán valami idegen tárgyat vett észre az épület falánál, és a homlokát ráncolva nézte. Tudta, hogy minek néz ki, de *az biztosan nem lehet*, gondolta miközben óvatosan közelített felé. A tárgyat úgy helyezték el a sarokban, hogy a tömegbalesethez siető rendőrök számára teljesen észrevétlen maradjon.

Kim megfélekedezett a kinti hőmérsékletről, mert most az erei-ben fagyott meg a vér.

– Ez nem lehet... – suttofta, és tett két lépést. – A rohadt élet-be! – kiáltott, miután a fénybe lépett.

2. fejezet

Kelly Rowe a Tavistock Roadon sétálva igyekezett feltűnő lenni, mi-közben megpróbálta kikerülni az immár két órája támadó hópely-heket, amelyek most átlósan csaptak az arcába.

Hideg szél kavargott a csupasz lába körül. A farmer miniszok-nyája csak combközépig védte a bőrét.

A többi lány lassan elszivárgott este tíz óta, csak Sally Summers, az egyik idősebb prosti reménykedett még az utca elején.

A havazás nem tesz túl jót az üzletnek.

Kelly elővette a telefonját, és beütött pár számot. Az anyja a harmadik csengetésre vette fel.

– Szia, anya! Minden rendben?

– Persze, végül tízkor sikerült letenni Lindyt, mert addig újra és újra még egy utolsó kekszet akart enni.

Kelly lelkét melegség járta át. A négyéves Lindy rendkívül ravasz volt, és ezt nagyon ki tudta használni a nagymamájával szemben. Milyen jó lenne most hazamenni és szoroson összebújni a kislányával! A sajtójában érezni az ő tömzsi kis kezét! Minden sokkal szebbnek tűnt, amikor Lindyvel lehetett.

Szeretett volna ott lenni vele, de nem tehetette.

Amikor tárcsázott, mélyen legbelül azt remélte, hogy a kislány még ébren van, nyugtalan, és ő megvizsgálhatja, hogy nemsokára otthon lesz. Legalább a hangját hallotta volna!

– Nagy a forgalom, Kel? – kérdezte az anyja, megtörve a csendet.

Kelly keresztbe tette a középső és a mutatóujját, becsukta a szemét. Az anyja úgy tudta, hogy hetente háromszor egy éjszakai klubban pultos Stourbridge-ben. Az igazság összetörte volna a szívét.

– Igen, még mindig elég sokan vannak, én is csak most tudtam kiugrani egy cigire.

– Rendben, drágám. Óvatos legyél hazafelé, nagyon havazik!

– Persze, anya! – felelte Kelly, és bontotta a hívást.

Ha tovább beszélt volna, az anyja meghallja a torkát fojtogató sírást, ő pedig századszor is csak magát szidhatná, amiért ilyen macacs. Bárcsak ne lett volna olyan büszke másfél évvel ezelőtt, akkor talán most nem lenne ilyen helyzetben!

Nem számított rá, hogy tizenhét évesen terhesen magára marad, és – isten bocsássa meg neki – csak egy óra választotta el az abortusztól. De az utolsó pillanatban, az anyja kívánsága ellenére, úgy döntött, hogy nem csináltatja meg, és ezt azóta sem bánta meg soha.

Eltökélt volt, hogy gondját viseli a kicsinek, és minden rendben lesz. Sikerült szereznie egy adminisztrátori állást és egy két háló-

szobás lakást Nethertonban, ami tökéletesen elég volt neki és Lindynek. A bérleti díj kifizetéséhez persze ügyesen kellett vásárolnia, ezért rendszerint estefelé járt a boltokba leárazott dolgokért.

Két és fél év után veszítette el az állását, és ekkor kezdtek gyűlni a tartozások, sorra érkeztek a piros felszólítások. És akkor keseredett el teljesen, amikor végül kikapcsolták az áramot.

Roxanne, a szomszédja sokat segített neki, és ő javasolta, hogy fogadja el Kai Lord kölcsönét. A titokzatos nyugat-afrikai sokkal többet kínált, mint amire Kellynek szüksége volt, de a férfi ragaszkodott ahhoz, hogy a „kicsi” érdekében tegye csak el a pénzt.

Egy pillanatra átfutott az agyán, hogy az anyjától kér segítséget, de a nő korábban nem támogatta a döntését, hogy elköltözik otthonról. Az asszony meg volt róla győződve, hogy Kelly képtelen egyedül gondoskodni a kislányáról. És ha hozzá fordult volna pénzért, az a vereség beismerése lett volna.

A hivatalban egy morcos, izzadságszagú férfi segített neki beadni a kérvényét munkanélküli-segélyért, majd elmagyarázta, hogy kell pár hét, mire a kétheti juttatásként kétszáz font megjelenik a számláján, sürgősségi utalásra pedig nem volt lehetőség.

Ott volt tehát áram nélkül, az albérleti díjjal is megcsúsztatva, szinte teljesen üres spájzzal, ezért elfogadta Kai ezer fontját, és sikerült is anyagilag egyenesbe jönnie. A férfi három hét múlva jelentkezett a törlesztésért, jókora kamattal: majdnem háromezer fontot követelt tőle, az eredeti összeg háromszorosát.

Amikor Kelly nem tudott fizetni, Kai nagyon dühös lett. Azt mondta, a társai nem fognak örülni, és bár ő képtelen lenne bántani a „kicsit”, nem tudja garantálni, hogy azok az emberek is így állnak hozzá, akiknek eladta a tartozást. Aztán előállt egy megoldási javaslattal, és Kelly kénytelen volt elfogadni.

Az első kuncsaft volt a legrosszabb, de a szükség és az elkeseredés segített neki túlélni.

Pár alkalom után pedig sikerült elérnie, hogy függetlenítse magát a konkrét aktustól, és valahol egész máshol járjanak a gondolatai.

Sajnos semmi értelme nem volt az egésznek, mert így is kénytelen volt visszaköltözni az anyjához, miután nem talált munkát, amiből kifizethette volna Kai kölcsönét.

De minden egyes alkalommal, amikor beszállt egy autóba, egy lépéssel közelebb került a szabadsághoz. Már voltak tervei. Az anyjánál marad, amíg nem talál egy tisztességes állást, amiből majd félretehet egy kis pénzt, hogy elköltözhessen, amikor mindent előkészített.

Egy autó fordult a Tavistock Roadra. A kicsi sebesség lányra vadászó kuncsaftot sejtetett.

Kelly kilépett a kapualjból, előbb jobbra, majd balra nézett. A férfi hamarabb látja meg őt, mint Sallyt az utca másik végén.

Beledőlt a jeges szélbe, a hópelyhek hamar elolvadtak a csupasz bőrén. A járda széléhez lépdelt, és kacéran hátravetette a fejét.

Az autó megállt mellette.

Ő elmosolyodott, és beszállt.

3. fejezet

– Ööö... de asszonyom, ez egy kisbaba – mondta Jack az üvegfal biztonsága mögül.

– Ilyen tudással már rég nem az őrizeteseikkel kéne foglalkoznia, őrmester! – csattant fel Kim. Hát persze, ő is nagyon jól tudta, hogy ez egy kisbaba. Az viszont sokkal jobban érdekelte, hogy az őrmester mit szándékozik tenni a gyerekekkel.

– Nos, abban biztos vagyok, hogy amikor tíz perccel ezelőtt elment, még nem volt önnél a gyerek.

– Nagyon vicces... – húzta össze a szemét Kim. – Na, mi lesz már? Nyomja meg a gombot, és engedjen be.

– De asszonyom, nem jöhet vissza – felelte a férfi.

– Jack, fejezze már be, és legyen szíves, vegye el...

– Komolyan? – ingatta a fejét Jack. – Bármelyik pillanatban megérkezhet két járőrkcsci és egy kisbusz egy verekedésből, ami kissé elfajult az egyik büfében.

Remek, gondolta Kim. Akkor pár órára biztosan lesz elég dolga Jacknek.

– Rendben, akkor hívjon le valakit...

– Természetesen, asszonyom. Azonnal értesítem a nonstop bölcsődét a harmadikon.

– Jack! – figyelmeztette a nő.

Jack széttárta a karját, és vállat vont.

Kim nem igazán tudta, hogy pontosan mit is vár a férfitől, de a gyerekülés fogantyúja már eléggé vágta a tenyerét.

– Engedjen be! – kérte megint határozottan. – És azonnal értesítse a gyermekvédelmet!

– Rendben, asszonyom – felelte Jack, és már nyúlt is a telefonért.

Kim elindult az iroda felé, ahonnan távozóban alig negyedórával korábban kapcsolta le a villanyt.

Bryant asztalára tette a gyerekülést, majd bekapcsolta a rádiót. Szerencsére még nem hűlt ki teljesen a helyiség.

– Oké, és most? – kérdezte, és csípőre tett kézzel megállt az asztal előtt.

A kisbaba felhúzta az orrát, és továbbra is békésen aludt.

– Ne félj, kiderítem, honnan csöppentél ide – mondta halkán Kim, és felemelte a fejét.

Kibontotta a négyrét hajtott csipkekendőt, amit a kisbaba lába és karja köré csavartak, és amitől olyan volt, mint egy kis múmia. A kendő alatt egy citromsárga kezeslábás volt talprésszel, kapucni-val, rajta két füllel. Kim körbetapogatta az apró testet, de nem talált mást az ülésben. Óvatosan kicsatolta a babát, és megfogta a kezeslábás cipzárját. Aztán megmerevedett, mert a baba mozgatni kezdte a száját, mintha egy steaket rágcsálna.

Nehogy felébredj, imádkozott némán Kim, még mindig a cipzár

fogva. Sokkal idegesebb volt most, mint amikor nehézsúlyú bűnözőkkel foglalkozott. Hajnalban drogdílereket füleltek le, vagy három kilométert rohant a sötétben egy erőszaktevő után, aztán járt egy fegyveres rablás helyszínén, de ezek egyike sem okozott számára olyan stresszt, mint most a kisbaba.

A gyerek nem nyitotta ki a szemét, úgyhogy Kim folytatta a vizsgálódást. Lehúzta a cipzárt. A vastag kezeslábas alatt egy vékonyabb, alsó is volt.

A baba hirtelen megmozdult, és rúgkapált egyet. Kim lélegzet-visszafojtva hátrált egy lépést.

Megijedt, amikor megszólalt a telefon.

– Jack, mondja, hogy már itt is vannak! – szólt a készülékbe, bár tisztában volt vele, hogy ez szinte lehetetlen.

– Azt csak képzeled – vihogott a férfi. – Az ügyeletes gyermekvédelmiek épp most próbálnak elhelyezni egy anyát öt gyerekkel, miután a tőlük eltiltott apa halálosan megfenyegette őket.

– Te jó ég! – mondta Kim. Látszik, hogy véget ért a szeretet ünnepe. – És mennyi ideig tart nekik? – kérdezte.

– Fogalmam sincs, nem mondták. De az biztos, hogy egy becsomagolt gyerek a kellemesen meleg, biztonságos rendőrörsön nem lesz olyan sürgős számukra.

– Jack, csináljon már valamit! Biztos tudna keríteni...

– Most mennem kell – felelte Jack, mert hirtelen kiabálást hallott a fülesében.

– Kösz a nagy semmit! – morogta Kim, és lecsapta a kagylót.

– Hát ez nagyszerű! – mondta, amikor a baba egyszerre nyitotta ki a szemét és a száját.

Bocsánatkérően nézett körül, mert a hangos sírás az egész irodát betöltötte. Mintha szabadkozni akarna valakinek, hogy ő nem bántotta a babát. De senki sem volt a helyiségben. Éppen ez volt a bökkenő.

A kisbaba újra felsírt. Az éles hang belemart Kim idegvégződéseibe. A francba, mit kellene csinálni?

Elővette a mobilját, és megnyitotta a névjegyzéket. Megnyomta a gombot, és második csengetésre vették fel.

– Mi a helyzet, főnök? – hallotta a vonal másik végéről, és még sosem örült ennyire ennek a hangnak.

– Bryant, szükségem van rád az órson, most azonnal.

A kisbabára nézett, aki mintha szemrehányón visított volna rá.

– És légy szíves, igyekezz, vészhelyzet!